

עפ"א 30255/07/15 - נפתלי הררי נגד עיריית רחובות

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"א 30255-07-15 הררי נ' עיריית רחובות
תיק חיצוני:

בפני	כבוד השופטת דבורה עטר
מערער	נפתלי הררי
נגד	
משיבה	עיריית רחובות

פסק דין

1. לפני ערעור על החלטת בית משפט לעניינים מקומיים ברחובות (כב' הש' מירב כפיר), מיום 21.6.15, בעמ"א 58909-05-15 (להלן: "**ההחלטה**") בגדרה דחה את בקשת המערער לביטול הליכי גביה, בגין אי תשלום דו"חות חניה, מס' 24257 ו- 7545155 (להלן: "**הדו"חות**") ולאפשר לו להישפט בגינם, נוכח אי היותו מודע לקיומם (להלן: "**הבקשה**").

נימוקי הערעור

2. טעה בית משפט קמא משלא נתן למערער את יומו בבית המשפט ולא איפשר לו להישפט על הדו"חות, כפי שביקש במכתב ששיגר למשיבה ביום 14.10.12 (להלן: "**המכתב**").

3. טעה בית משפט קמא משדחה את הבקשה, בלא לקיים דיון ובהסתמך על הכתובים בלבד, באופן שלא איפשר למערער להוכיח את טענותיו בדבר אי היותו מודע לקיומם של הדו"חות, אלא אך לאחר נקיטת הליכי הגביה מטעם המשיבה.

טיעוני המשיבה

4. הדו"חות הומצאו למערער כדין. שכן נשלחו לכתובת מגוריו, בתוך שנה מיום שניתנו, בדואר רשום ודבר הדואר לא חזר.

5. לא הוגשו במועדן בקשה לביטול הקנס או להישפט ועל כן הקנס נושא הדו"חות הפך לחלוט. משצבר ריבית פיגורין ננקטו הליכי גביה, אשר גם אודותיהם הודע למערער באמצעות דואר רשום עם אישור מסירה, במספר הזדמנויות, החל משנת 2009.

6. המערער פנה למשיבה לראשונה ביום 18.1.15, בחלוף המועדים הקבועים בחוק להישפט ובעיצומם של הליכי הגביה ועל כן נענה בסירוב, ביום 20.1.15.

7. בהקשר לטענת המערער כי ביקש להישפט בשנת 2012, באמצעות המכתב, ממילא עשה כן לאחר תום המועד להגשת בקשה כאמור, לאחר שהקנס הפך לחלוט ולאחר שהחלו בהליכי גביה בעניינו.

דין והכרעה

באשר להחלטה

8. מהות הבקשה שהוגשה לבית משפט קמא, היא למעשה הארכת המועד להגשת בקשה להישפט. בבקשה מעין זו על המערער להוכיח כי הבקשה לא הוגשה במועד בשל סיבות שאינן תלויות בו וכן כי הוגשה מיד לאחר הסרת המניעה, או קיומם של נימוקים מיוחדים אחרים הצדיקים זאת. (ר' רע"פ 8651/13 **משה סקה נ' מדינת ישראל** (31.3.2014)).

9. את הסיבה לאי הגשת הבקשה במועד, תולה המערער בכך כי לא היה מודע לדבר קיומם של הדו"חות שכן לא הגיעו לידי.

על פי תקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד-1974, בחלוף 15 ימים ממשלוח הדו"חות בדואר רשום, חזקה על הדו"חות כי הומצאו למערער כדין, גם בלא חתימה על אישור המסירה. זולת אם ירים המערער את הנטל המוטל על כתפיו לסתור את חזקת המסירה ויוכיח שלא קיבלם מסיבות שאינן תלויות בו ושלא עקב הימנעותו מלקבלם.

כפי שנקבע בע"פ 6920/07 **חסון נ' מדינת ישראל**, (2007):

"התקנה איננה דורשת בחינה מדוקדקת מה עלה בגורל המשלוח ודי כי חלפו 15 ימים מיום יציאתו למען הנכון בדואר רשום וכי המערער לא הרים את הנטל להראות כי לא קיבל את דבר הדואר מסיבות שאינן תלויות בו."

10. עלה כי דו"ח חניה מס' 24257 נשלח בדואר רשום לכתובת מגוריו של המערער, רח' הפרח 116 בראשון

לציון, ביום 12.6.08. ואילו דו"ח חניה 7545155 נשלח בדואר רשום ביום 12.11.08. בחלוף 15 ימים ממועדים אלה קמה אם כן חזקה כי נמסרו למערער כדין.

11. על פי הוראת סעיף 229 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח חדש) תשמ"ב-1982 (להלן: "**החוק**"), היה על המערער לשלם את הקנס נושא הדו"חות, בתוך 90 ימים ממועד ההמצאה. זולת אם מצא לפעול באחת מחלופות ס"ק (א) לביטול הדו"חות או להישפט בגינם, על פי המועדים הנקובים בס"ק זה. בחלוף מועדים אלה ומכוח ס"ק (ח2) יראו את המערער כאילו הורשע בבית המשפט ונגזר עליו הקנס הנקוב בדו"חות אלה, אשר לאחר חלוף המועד לערעור, יהפוך לחלוט.

12. ב"כ המערער טען כי המערער ביקש להישפט בגין הדו"חות עוד ביום 14.10.12, כעולה מהמכתב ששלח למשיבה. זאת בעוד המשיבה טוענת כי התקבלה פניה כאמור, לראשונה אך במכתב ששלח אליה ב"כ המערער ביום 18.1.15 (להלן: "**המכתב האחר**").

גם המכתב נשלח לאחר שהרשעת המערער בגין הדו"חות והקנס שהוטל עליו בגינם הפכו לחלוטים. כמו כן הגם שהמערער לא קיבל מענה על המכתב, נמנע מליזום כל פעולות נוספות, עד למשלוח המכתב האחר, בחלוף פרק זמן העולה על שנתיים וחרף היותו מודע להתנהלות הליכי הגביה, נוכח אי תשלום הקנסות.

13. טענת המערער כי שלח את המכתב מיד כשנודע לו אודות הדו"חות, אינה יכולה להישמע, בעת שלא עלה בידו לסתור את חזקת המסירה. המערער טען לכל אורך הדרך בכלליות בלבד, כי הדו"חות לא הגיעו לידי, מבלי שפירט את מהות הסיבות שאינן תלויות בו, בעטיין לא קיבלם. טיעוניו אף נטענו בעלמא, שכן לא תמך אותם בכל ראיה.

לא זו אף זו, לאחר שהקנסות הפכו חלוטים ונוכח אי התשלום ננקטו כלפי המערער הליכי גביה לביצוע העונש. אלה הודעו לו באמצעות דואר רשום ולמצער באשר למועדים 7.9.09 ו-14.9.11 אף קיימת אסמכתא שהגיעו בפועל ליעדם, במסירה כדין, למיפיה כוח ולבן משפחה, כמפורט באישורי המסירה. עם זאת, גם באותה העת נמנע המערער מלפעול בהקשר לדו"חות ולבקש את ביטולם.

14. גם הבקשה לבית משפט קמא הוגשה בשיהוי בלתי מבוטל. שכן בקשת המערער במכתב האחר, נדחתה כבר ביום 20.1.15 ואילו הבקשה הוגשה אך ביום 31.5.15.

15. לאור סך כל האמור לעיל בדין דחה בית משפט קמא את הבקשה.

באשר לטענה בדבר מתן ההחלטה על פי הכתובים בלבד ובלא שהתקיים דיון במעמד הצדדים

16. ברע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל (2.10.2003) (להלן: "עניין איטליא") נדונה והוכרעה השאלה האם בית המשפט מוסמך לדון על פי הכתובים ובלא נוכחות הנאשם בבקשה לביטול פסק דין שניתן בהעדר הנאשם לפי סעיף 240 לחוק.

בית המשפט העליון השיב על שאלה זו בחיוב, בשים לב לאופייה של הזכות לנוכחות ולתכליתה החקיקתית של הוראת סעיף 240 לחוק. המשנה לנשיא ת' אור הצביע בפסק דינו על החשש כי קביעת חובה לערוך דיון בנוכחות הצדדים בבקשות לביטול פסקי דין שניתנו לפי סעיף 240 לחוק תפתח פתח לניצול לרעה של ההליך השיפוטי ועלולה לחתור תחת תכליתו של סעיף זה, להביא לייעול ההליכים בעבירות קלות.

וכמאמר בית המשפט העליון בעניין איטליא:

"במסגרת בקשת הביטול לא נערך דיון בהליך הפלילי גופו, קרי לא נדונה באופן ישיר שאלת אשמתו או חפותו של המבקש. לפיכך אין נדרשת בהקשר זה נוכחות המבקש בהליך לצורך התרשמות מאופיו או לצורך חקירתו וכיוצא באלה. בשלב זה בוחן בית-המשפט אם הנאשם עובר את המחסום של קיום סיבה מוצדקת לאי-התייצבותו לדיון, או שמא דרוש ביטול פסק-הדין כדי למנוע עיוות דין (סעיף 130(ח) לחוק)..."

...לסיכום, הכלל הוא שעל המבקש להעלות בכתב, במסגרת בקשתו לביטול פסק־דין, את מכלול טענותיו, כולל אסמכתאות להן ותצהיר מטעמו התומך בבקשתו ככל שהדבר נדרש. לאחר שיעיין בית המשפט בבקשה הוא מוסמך לדחותה על סמך הדברים האמורים בה בלבד. עם זאת בית המשפט מוסמך על־פי שיקול־דעתו, גם לבקש את תגובת המדינה או במקרים חריגים, כשהנסיבות מצדיקות זאת, לזמן את הצדדים לפניו. לא ניתן להציג רשימה סגורה של המקרים החריגים שבהם ראוי כי בית המשפט יזמן את הצדדים לפניו עובר להחלטתו בבקשה לביטול פסק־דין. ככלל, טיעון בעל־פה אינו נדרש נוכח חובת המבקש־הנאשם לפרט את מלוא טענותיו בבקשתו. טענות המבקש ותגובת המדינה להן, אם נדרשה, תהיינה מונחות בפני בית המשפט, והוא יוכל להחליט בבקשה על־פיהן..."

17. כך נקבע גם בע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (2009), בהסתמך על עניין איטליא:

"ההליך של בקשה לביטול פסק דין שניתן בהעדר הנאשם הוא חלק מן ההסדר הכולל הקבוע בסעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי לדיון בעבירות קלות. לפיכך, יש לעצבו באופן המגשים את תכליותיו של סעיף 240 הנ"ל ואינו מביא לריקון מתוכו; קביעה שמשמעותה חובה לקיים דיון במעמד הצדדים בכל בקשה לביטול פסק דין שניתן בהעדר הנאשם ללא קשר למהות הבקשה ולנימוקיה עלולה להביא לתוצאה של ביטול התכלית החקיקתית של ההליכים המקוצרים המיוחדים שנקבעו בסעיף 240 הנ"ל..."

18. גם העבירות שיוחסו למערער בדו"חות באות בגדר ההליכים המקוצרים הייחודיים שנקבעו בסעיף 240 לחוק. רוח ההלכה שנקבעה דלעיל, יפה גם לבקשה, שמהותה הארכת המועד להישפט ובית המשפט יוכל להפעיל את אמות המידה הנדרשות ולבחון האם התקיימו התנאים להיעתר לבקשה, על פי מכלול הכתובים שהונחו לנגד עיניו.

19. לאור סך כל האמור לעיל אני מורה על דחיית הערעור.

ניתן היום, י"ז סיוון תשע"ו, 23 יוני 2016, בהעדר הצדדים.